

ביום ראשון ה- 7 בפברואר 1723

מועצת העיר לייפציג מפרסמת מכרז לתפקיד מנהל מוזיקלי בעל מוניטין

גורג' פיליפ טלמן (14 במרץ 1681 – 25.6.1767) חי ויצר במקביל לפועלו של יוהן סבסטיאן באך. שמו של טלמן הלך לפניו ואף זכה למעמד רם בעולם האקדמי של העיר לייפציג, בעוד שבאך נאלץ להמתין זמן רב עד מינויו כמנהל מוזיקלי של המוסד המוביל בין נסיכויות גרמניה והערים המרכזיות שלה.

יוהאן סבסטיאן באך נקרא לאודישן לתפקיד Cantor בכנסיית תומס בלייפציג לאחר מותו של מכהן בה, יוהאן קוהנאו, שנה קודם לכן. אך טלמן היה המועמד המועדף כי כיהן כ- קאפלמייסטר בכנסייה שכנה לעיר לייפציג ומאוחר יותר בהמבורג. טלמן הסכים לקבל את המשרה, אך עיריית המבורג לא ניאותה לשחרר אותו והוא הסכים להישאר בעיר בתנאי ששכרו יועלה. העירייה התקפלה והעלתה את שכרו

דרישות התפקיד: לחבר מוטטים לכנסייה לחגים, קנטטות לכל יום ראשון, לעבוד עם מקהלת. הנערים הזמרים של כנסיית תומס, לערוך מבחני קבלה לזמרים חדשים, לנהל את בית הספר של הנערים וללמד אותם מוזיקה ולטינית.

טלמן, ילדי העיר גדבורג למד לשיר מגיל 10 ולמד בעצמו לנגן ולהלחין. הוא קבל חינוך דתי- לותרני וסיים את לימודיו בהצטיינות יתרה. במרוצת השנים הכיר מקרוב את ג'ורג' פרידריך הנדל ונתרו ידידים קרובים.

בשנת 1702 מונה למנהל של האופרה בלייפציג והיה לנגן העוגב באחת הכנסיות. לאחר מות אשתו הראשונה הוא התחתן בשנית בגיל 34 עם מריה קאטרינה טקסטור בת ה- 16 שילדה לו 9 ילדים.

הוא פרסם חיבורים תאורטיים, שירים ופואמות.

טלמן האריך ימים ונשאר עד אחרון ימיו בהמבורג (למעט מסע של שנה לפרז).

הוא הותיר תשתית עתירה בצורות מוזיקליות שהניחו את אבני היסוד לסגנונות מאוחרים יותר.

לפי ספר השיאים של גינס, טלמן הוא המלחין הפורה ביותר.

הסוויטה בלה מינור לחלילית, כלי קשת ובסו קונטינואו

החלילית מככבת בכל פרקי הסוויטה כסולנית. הבחירה בה יוצאת דופן לימים ההם מאחר ובבארוק המאוחר החלילית לא אומצה ליצירות קונצרטנטיות.

שבעה פרקי הסוויטה הנם קטעים הנושאים שמות בצרפתית כיאה לסגנון הצרפתי ועל פי האוברטורה האיטית במקצב מנוקד, אחריה סקציה מהירה ולבסוף חזרה אל האיטית במקצב מנוקד.

לבד מן הפרק הראשון- הפתיחה, כל הריקודים מגוונים במבנה, משקל, טמפו ואופי- כולם ברוח תורת האפקטיים האופיינית לתפיסה ההלחנתית של הברוק: שמחה, אהבה, געגוע, תקווה, בוש, פחד, אומץ, עצב, ייאוש, שנאה וכעס, ולא פחות מכך טלמן מכנס בסוויטה אוסף של הסגנונות הלאומיים המוזיקליים החשובים ביותר של הבארוק האירופי: צרפתי, איטלקי ופולני.

Rejouissance (צהלה, שמחה) הוא שם הפרק הווירטואוזי מבין כל פרקי הסוויטה.

הפרק מפוסק לפי חטיבות ברורות (א' מינורית, ב' מאז'ורית), עם פסוקיות קצרות או מוכפלות ביחסי מענה, ולפי מהלכים סקוונציאלים המאפשרים את מפגן הווירטואוזיות.

א-א-ב (ב-א')

או

א א ב א'

Rejouissance

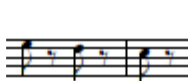
המוטיב הפותח בטוטי נענה מיד על ידי חלילית סולו

ובהמשך תפקיד החלילית פותח בסקוונצות וירטואוזיות

הטוטי מתקדם בליווי פועם על פי המוטיב הבולט של שלוש פעמות בירידה (שלושה רבעים בירידה או שלוש שמיניות בירידה או שתי שמיניות ורבע בירידה).

החטיבה השנייה המג'ורית **ב** נפתחת בסולו חלילית בפיגורה הפוכה למוטיב הראשון של הפרק, ובמענה של טוטי

הסקוונצות של החלילית מרחיקות לכת בליווי המוטיב הפועם בירידה

אך בשונה מן הליווי בחטיבה **א**, הטוטי מפתיע במהלך חטיבה **ב** בחיקויים על מרקמים מלאים בעוד החלילית שוהה על הצליל סול החורג מן המנעד כולו.

שתי החטיבות של הפרק מסכמות את הדיאלוגים בטוטי באופי נמרץ וחיגיגי!